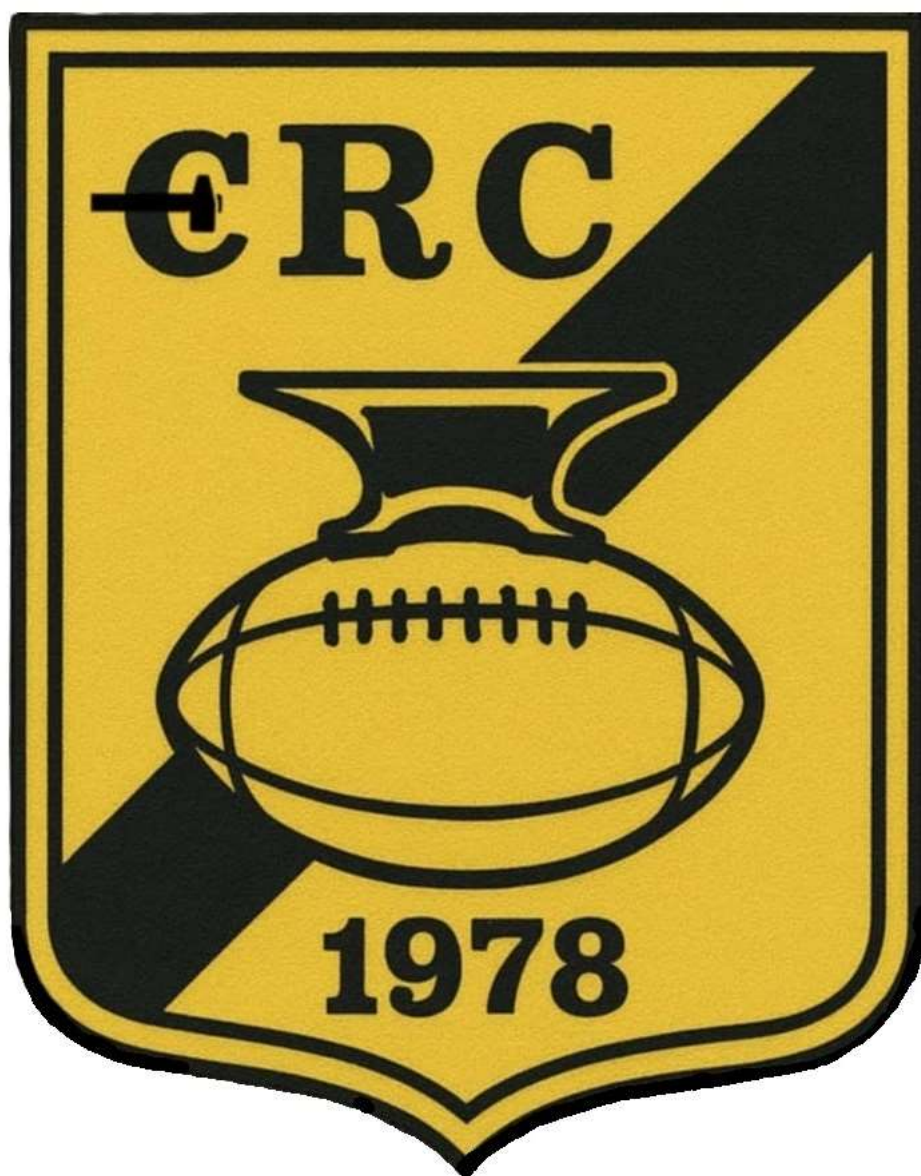

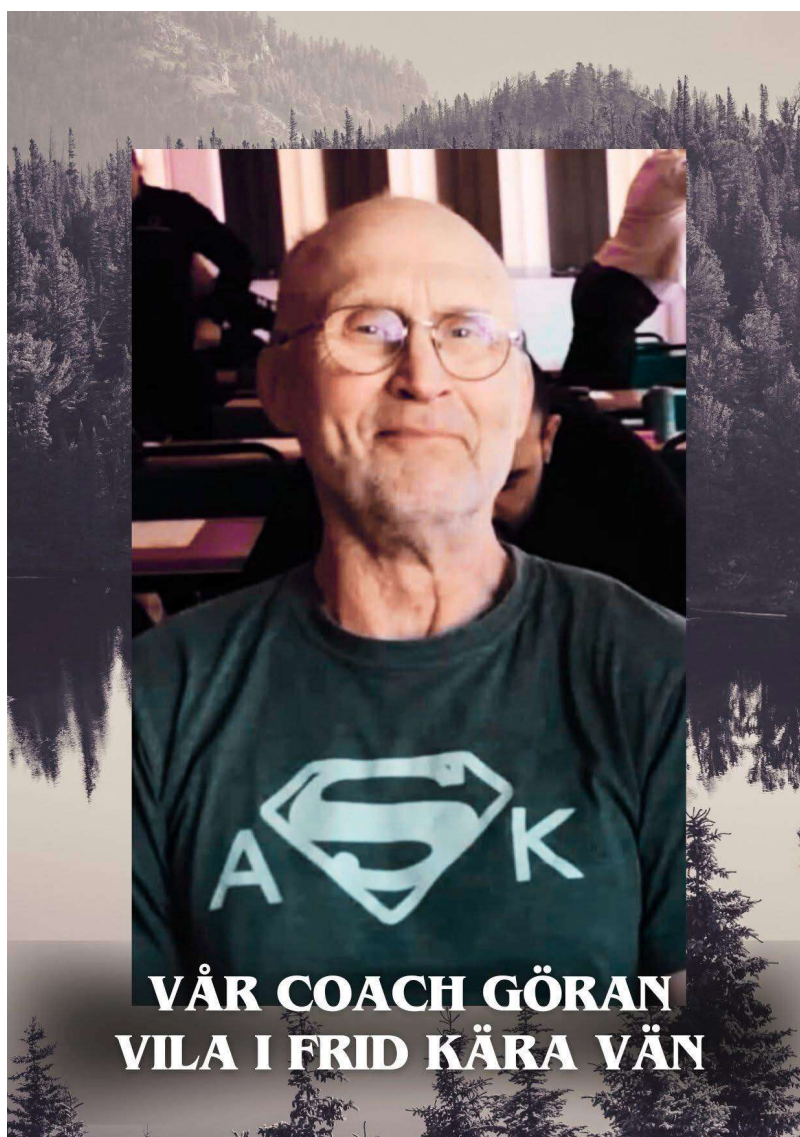
Till minne av Göran Persson

Förord

Vi gamla rugbyvänner från Eskilstuna Rugby Club och rugbysverige minns Göran som en av de mest tongivande personerna vi någonsin mött – en tuff och bestämd man med ett hjärta av guld och sammet. Göran var tryggheten, ledaren, förebilden. Han såg oss alla, ställde alltid upp, och gav så mycket av sig själv utan att begära något tillbaka. Han var vår superman – och inte bara för att han lärde oss rugby, utan för att han visade oss vad det betyder att kämpa tillsammans, att aldrig lämna någon bakom.

Göran, du kommer alltid att finnas i våra hjärtan till vardags och på rugbyplanen.

Minnesord och vittnesmål från vänner och spelare:

Magnus Pettersson:

Göran gav allt – både på planen och på gymmet. Han lärde mig om stolthet och lojalitet, och jag bär med mig de läxorna än idag. Han litade på mig så mycket att han lät mig ta hand om sina hästar. Och så minns jag hans förkärlek för glass efter maten – alltid ett leende och en sked i handen.

Magnus Jakobsson:

Jag började spela i ERC som 17-åring 1992. Göran var en rutinerad spelare, men trots att han då fyllt 40 var han i toppform och en av de mest engagerade. Ett minne som står ut är när han på eget initiativ tog med mig till 7-manna SM för att jag skulle få spela med jämnåriga. Bara han och jag åkte, och han ordnade allt. Det säger mycket om vilken person han var.

Han stöttade mig hela karriären, dök upp på träningar utan förvarning, alltid redo att bidra. En riktig rugbylegend. Mitt sista möte med honom var utanför Mälarsjukhuset i en protest mot nedläggningen av rehab. Han satt i rullstol, invirad i en filt – ett starkt, rörande minne.

Bo Sundström:

Under min tid som generalsekreterare för Svenska Rugbyförbundet (1991–1997) var Göran en självklar del av landslagsverksamheten. Alltid uppskattad, alltid glädje att vara med. 1996 fick jag spela med honom i Vintage Vikings i Dublin – en oförgätlig upplevelse.

Hillar Veiksaar:

Jag minns matchen vi gamla spelare spelade mot A-laget på Balstaplan 1992. Göran var som alltid en drivande kraft. Nu tänker jag att han åter får träffa coach Toivo Rander bland molnen. Och ja, vi vann den matchen – och tredje halvleken.

Mikael Gimling:

Hösten 1985 reste jag och Göran till Polen och etablerade kontakt med Lechia Gdansk. En resa fylld av glädje och gemenskap. Vi bodde hemma hos en polsk kompis, första natten försökte vi sova skavfötters i en smal säng men Göran valde golvet! Det var början på ett långvarigt utbyte mellan klubbarna.

Bo Söderqvist:

Jag minns resan till USA och Kanada på 80-talet. Göran var en viktig del av det äventyret, alltid med glimten i ögat och engagemang i hjärtat.

Peter Perrault:

Min far, som var polis, hade många duster med Göran under raggartiden. Men i slutet av 80-talet skjutsade han mig till rugbyn, och det blev en livsförändrande vändning. Tack vare Göran fick jag möjlighet att träna rugby i England, i Ashton-on-Mersey. Ett minne för livet.

Göran Virgin:

Göran hade en särskild förmåga att bekämpa fördomar och rasism – inte genom att konfrontera, utan genom att inkludera. När jag kom till klubben bar jag själv på förutfattade meningar, liksom flera andra. Men genom Görans sätt att leda, och genom rugbyns gemenskap, förändrades vi. Han brukade säga att rugby handlar om att skydda sina lagkamrater – och så levde han.

Det fanns spelare som bar symboler som inte hörde hemma i vårt omklädningsrum, men istället för att köra bort dem, fick Göran dem att känna tillhörighet. Märkena försvann ett efter ett. Han var före sin tid i hur han motverkade intolerans – med värme, tålamod och föredöme. Det är något Claudia ska få veta: att Göran förändrade människor till det bättre, utan att göra en stor sak av det. Han fick oss att känna stolthet i att vara rugbyspelare – tillsammans.

Oskar Svensson:

Han betydde mycket och lärde oss mycket.

Fredrik Krait:

Älskade Coach Göran, du fattas oss. Du var mer än en coach – du var tryggheten, ledaren, förebilden. Du gav oss allt utan att begära något tillbaka. Du formade oss som människor. Du lever vidare i varje tackling, i varje gemenskap.

Vila i frid Coach.

Daniel Doverlöv:

Det är svårt att inte bli sentimental när en text om någon som betyder något för dig ska skrivas. Göran, du var tuff, rakryggad och hade ett hjärta av sammet. Det gjorde ont att träna med dig fast du var närmre 60 år! En imponerande förebild på alla sätt och vis. Du tänkte alltid på andra först. Från den allra första rugbyträningen i augusti 2006, till alla timmar vi spenderat på gymmet och brottningsmattan har du lärt mig allt om hur man tränar sig starkare till vilken utmaning som än väntar.

Det är flera minnen som snurrar i huvudet men två av dom starkaste är när vi var nere på ASK och tränade, jag skulle göra ett personbästa i knäböj – du sporrade mig att prestera över både min kapacitet och egna tro på mig själv. Jag tog ett nytt personbästa den dagen men det jag minns starkast var det som hände efteråt. Du tittade på mig med det där klassiska leendet som bara du gör samtidigt som du stolt tittade upp mot de äldre ”gymgubbarna” som stod och följde vägen mot mitt personbästa. Den känslan är obeskrivlig, att någon är stolt över vad du åstadkommit, tack Göran. Det andra minnet var när du, en match mot Örebro, ber min att ta avsparken efter ett av våra försök. Jag som aldrig tagit en avspark tidigare blev nervös, men jag trodde på mig själv bara för att det var du som bad mig att ta avsparken. Avsparken kunde inte ha gått bättre, inkast inom motståndarnas 5 meterslinje.

Du är fortfarande en förebild och även om du inte kan vara en mentor längre så kommer jag att tänka på alla våra timmar vi spenderat tillsammans. Det har gett mig obeskrivligt mycket, det är jag evigt tacksam för.

Vila i frid Coach.

Robert Bainimara:

"Do you play rugby?" Det var de första orden från Göran när vi träffades för första gången. Det kan ha berott på att jag hade en rugby tröja på mig och vi var på ASK. Coach var så lyrisk när jag bekräftade frågan att han hoppade upp och ner och gjorde fist pumps i luften. Oförglömligt!

Jag upplevde Coach Göran som en man med ett stort hjärta. Som nyanländ blev jag ofta tillfrågad av Göran om hur det gick med jobbsökandet och ekonomin och hjälpte till och med att hitta tillfälliga jobb för mig genom hans kontakter.

Thank you for all you did for us, Coach. May you rest in peace.

Stefan Landberg:

Jag träffade Göran för första gången i slutet av 80-talet, när jag var ny förbundskapten för herrlandslaget. Göran hade just blivit massör i förbundets satsning inför VM-kvalet. Redan vid första lägret på Bosön märktes hans kompetens och han blev snabbt en ovärderlig resurs. Hans humor och positiva energi var smittsam, och vi blev snart nära vänner.

Vår vänskap fördjupades genom åren – vi spelade veteranrugby tillsammans, reste till turneringar i Dublin, Kapstaden och Toulouse, och tog motorcykeln genom England, Skottland och Tyskland. Oförglömliga minnen. Göran var en person som bar på ett starkt rättspatos, en förmåga att se och bry sig om dem som hade det tufft, och en humor som aldrig svek. Jag är stolt över att ha fått kalla honom min vän.

Jane Jaråker:

Jag minns Englandsmatchen 1988 tydligt. Göran var då en trygg och engagerad massör, alltid redo att hjälpa. Han var också med under VM 1991 som massör för damlandslaget. På den tiden fanns det inte lika många landskamper, men han deltog engagerat i olika läger och stöttade laget med sitt kunnande och sin omtanke.

Tack från alla oss du lärt känna genom rugbyn, tack för allt, Göran. Din anda lever kvar i varje match, varje skratt och varje tredje halvlek vi någonsin kommer att uppleva.

Vila i frid Göran.

